

[Elmqvist.]

følgende for det paagældende Aar. Det var Bemærkninger, som ikke mindst var dikteret af den stærke Modstand, Ordningen mødte hos den daværende Ordfører for det radikale Parti, Højesteretsagfører Heilesen, en Mand, som jeg ellers satte stor Pris paa; men jeg maa sige, at jeg er glad ved, at han ikke i dette Tilfælde igen skal være Ordfører for det radikale Parti paa dette Omraade, naar jeg tænker paa den stærke Modstand, han førte i Marken mod hele denne Ordning.

Jeg hævdede den Gang, at der ikke forelaa nogen Fare for, at uduelige Sagførere skulde komme til at procedere for Højesteret, naar man krævede saa stærke Kauteler som, at vedkommende skulde have været Sagfører i ti Aar og skulde have ført 50 Sager. Naar dette Krav var opfyldt, var det et Bevis for, at vedkommende var i Besiddelse af virkelig Procedure-rutine. Paa den anden Side vil jeg sige overfor den højtærede Justitsminister, at jeg mener, at et saadant Krav ogsaa maa stilles, og jeg synes, Ministeren gaar for vidt ved kun at kræve, at vedkommende skal have procederet 15 Sager i Løbet af 5 Aar.

Imidlertid er det jo noget, vi kan forhandle om. Det vigtigste er, at vi faar en Ordning, som giver let og billig Adgang for Befolkningen til at faa Sager frem for Højesteret. Det hilser jeg med stor Glæde. Men jeg maa desværre føje til, at det, jeg her har udtalt om Sagførervæsenet, for en stor Del er min personlige Mening, idet Meningen om dette Spørgsmaal er stærkt delte indenfor det Parti, jeg tilhører.

Jeg synes ogsaa, den højtærede Minister gaar for vidt, naar han foreslaar, at enhver juridisk Embedseksamen skal være tilstrækkelig til Opnaaelse af juridiske Embeder. Jeg er enig med den højtærede Minister, saaledes som jeg tidligere har udtalt, i, at den Karakter, man faar ved Eksamen, ikke altid er afgørende for ens Dygtighed. Jeg finder ogsaa, at den store Adskillelse mellem første og anden Karakter, vor nuværende Retsplejelov sætter, er forkert. En god anden Karakter kan være Udtryk for særdeles gode juridiske Kundskaber.

Men jeg synes, at Grænsen ogsaa maa sættes her. Den juridiske Student, der ikke opnaar mere end eet Point over tredje Karakter eller ikke mere end tredje Karakter, kan man vist i Almindelighed sige er saa daarligt funderet, at han bør søge at faa Lejlighed til at tage sin Eks-

amen om igen, saa han kan træde ud i Livet med flere Kundskaber. Vil han ikke dette, maa han tage Konsekvensen senere af sin daarlige Eksamen. Og her synes jeg ogsaa, at et Forhold spiller ind, som jeg mener ikke maa overses, nemlig det, at man ikke ganske bør tage Drivfjederen bort fra de unge til at anstrenge sig saa stærkt som muligt for at faa en god Eksamen. Men det mener jeg, man gør i nogen Udstrækning, naar man saaledes siger til Ungdommen: Det er ligegyldigt, hvilken Karakter I faar ved juridisk Eksamen, alle Embeder staar dog aabne for jer.

Hvad Prøven til Højesteret angaar, synes jeg, Reglerne er lidt udviklede, men derom kan vi forhandle i Udvalget. I Princippet kan vi fra vor Side tiltræde de foreslaaede Ændringer.

Jeg kommer saa til det Spørgsmaal, som der sikkert vil komme til at staa stor Strid om ogsaa i det høje Ting; det er Spørgsmaalet om offentlig Votering. Og saa dette Spørgsmaal har vi tidligere indgaaende drøftet; og mange Argumenter har været fremført for og imod. Jeg skal straks sige, at mit Partis Standpunkt er dette, at vi afgjort ikke kan gaa med til offentlig Votering.

Vi mener, at det har sin allerstørste Betydning, at Højesteretsdommene fremtræder som en Helhed, saaledes at der kun er een Slags Højesteretsdomme, og det er den Dom, som den samlede Højesteret i den givne Situation har afsagt. Ved Indførelse af offentlig Votering vil vi derimod faa en Række forskellige Arter af Højesteretsdomme, vi vil faa Højesteretsdomme med 1 Stemmes Majoritet, med 2 eller flere Stemmers Majoritet, og vi vil faa Højesteretsdomme, vedtagne enstemmigt af Højesteret.

Det vil efter vor Mening ikke være godt, det vil i Stedet for at skabe Ro skabe Uro. Naar Højesteret har talt, saa bør det være slaaet fast som højeste menneskelig Retfærdighed, som Højesteret har erklæret i den givne Situation skal være Ret. Faar vi derimod Domme fra Højesteret med 5 Dommere for og 4 imod, da vil det kun skabe Uro hos den paagældende, hvem Dommen er gaaet imod, og kun give Anledning til, at Spørgsmaalet søges bragt frem for Retten igen ved første Lejlighed i Haab om, at Ændring eventuelt skulde være indtraadt i Højesterets Opfattelse.

Det skaber, som sagt, ikke Ro om Retsafgørelserne, det skaber tværtimod Uro og Utilfredshed. Men alt maa nu en Gang